

Taimine visar skillnaden mellan känslor och handlingar

Hufvudstadsbladet 30 april 2025 12:45

Bombastiska Bob är en pjäs med starka känslor. Man hinner med mycket på en halv timme, och vuxna får också något att fundera på.

[Barbro Enckell-Grimm](#)

Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Bob med Hilma och Wilma i Teater Taimines daghemspjäsa Bombastiska Bob.

Bild: Björn Fagerholm/Pressbild

Barnteater

Teater Taimine: Bombastiska Bob

Text: Silva Lillrank. Regi: C G Wentzel. Visuell helhet: Lars Idman. I rollerna: Oskar Silén.

Åldersrekommendation: 2–6 år. Speltid: cirka 30 minuter.

Premiär 29 april på daghemmet Domus gård

Turnépjäs.

Med *Bombastiska Bob* avrundar Teater Taimine sin trilogi om Bob. Den började med *Bobban* och fortsatte med *Busig och besvärlig*. Bobban introducerades under coronatiden och har följdriktigt fått uppföljare med pjäser i dess kölvatten om barns svårigheter att tackla känslor och fungera socialt tillsammans med varandra och med vuxna.

Alla pjäserna om Bob är en halv timme långa. De riktar sig till daghemsbarn och kan även spelas utomhus. En annan gemensam nämnare är att **Oskar Silén** är ensam på scen, eller på en daghemsgård om vädret tillåter.

Att Silén axlar alla roller och känslor som gestaltas är ett plus. Vi får se nyanser i minspelet när känslorna växlar, skiftningar och förändringar i kroppsspråk, hur han arbetar fram både raseri och ledsenhet, hur han arbetar och bygger muskler. Ännu lite mer hade gärna fått visas av hinkar och spadar som flyger i luften i affekt.

Oskar Siléns vinster

Bob börjar gräla med sin goda vän Rob. Dockorna Hilma och Wilma är också involverade i några konflikter. På dem är uttrycken schematiskt ritade streck och miner på två illröda bollar.

I samspel med varandra – och med mormor och mamma lär sig Bob så småningom att bärga sig, ha tålamod och låta tiden och känslorna ha sin gång. Att andra, både barn och vuxna, blir sura och arga när man exploderar är en viktig lärdom.

Andra lärdomar kommer på köpet, till exempel komplicerade ord och begrepp som ”konversera”. Det kan också vara lärorikt när man sitter i soffan och mormor berättar om hur godiset var på den gamla goda tiden (salmiaksstjärnor med socker på, två stycken på lördag).

Oskar Silén är en skådespelare som har mjuknat med åren. Trots att han har blivit äldre så har han, åtminstone i mina ögon, fått mer barnaktiga drag. Han kan samtidigt styra upp föreställningen och leva med barnpubliken. Lek och allvar blir en kreativ blandning. Det är inte känslorna i sig som är bra eller dåliga, det är vad vi gör med dem. För vuxna kan det vara värt att fundera på skillnaden mellan konsekvens, straff och manipulation. Det kommer som ett metaplan i berättelsen.

Premiären präglades delvis av ett inslag som gav publiken en extra övning i självbehärskningens svåra konst: En av allt att döma efterlängtd sandbil kom med en leverans prima fuktig sand mitt under föreställningen.

•

Barbro Enckell-Grimm